

версти), първитѣ — въ дѣсно къмъ Шорндорфъ и Лауингенъ на Дунава, а вторитѣ — въ лѣво къмъ Нёрдлингенъ и Донаувертъ сжщо на Дунава, взели тѣзи градове, прѣминали Дунава и намѣрили тамъ изобилна храна. Отъ Дунава Тюреннъ испратилъ 500 души конница къмъ Аугсбургъ, за да земе този градъ, и самъ щелъ да отиде за тамъ, но билъ повиканъ на помощъ на Врангеля, който прѣминалъ прѣзъ Лехъ, блокиралъ Райнъ, но срѣцналъ въ него упорито съпротивление. За това Тюреннъ отишълъ къмъ Райнъ, но се лишилъ отъ Аугсбургъ, който неприятеля успѣлъ да земе, а ерцхерцога, който вече се обърналъ обратно на югъ, намѣрилъ време да се приближи до Дунава и Лехъ. Тогава Тюреннъ и Врангелъ рѣшили, още прѣди пристиганieto на ерцхерцога, да прѣминатъ обратно прѣзъ Лехъ и да обсадятъ и взематъ Аугсбургъ. При всичко, че това било изпълнено много бързо и дѣятелно и обсаднитѣ работи на лѣвия брѣгъ на Лехъ били вече доведени до главния ровъ, обаче армията на ерцхерцога успѣла прѣзъ Франкония и горний Пфалцъ да дойде на дѣсния брѣгъ на Лехъ срѣщу Аугсбургъ и съ огъня на артиллерията си принудила най послѣ Тюренна и Врангеля да снематъ обсадата и да отстѣпятъ къмъ Лауингенъ, който тѣ укрѣпили и се расположили при него на лагеръ. Ерцхерцога прѣминалъ на лѣвата страна на Лехъ и тръгналъ къмъ Меммингенъ на срѣдний Иллеръ. Това накарало Тюренна да прѣдполага, че ерцхерцога ималъ намѣрение съ движението си къмъ Ульмъ, Тюбингенъ и Хайлброннъ да истика еъ маневриране французитѣ и шведитѣ отъ Лауингенъ въ Франкония, вслѣдствие на което цѣлия походъ би билъ изгубенъ за французитѣ и шведитѣ и тѣ никждѣ не би могли да иматъ прѣзъ зимата почивка и да

се приготвятъ за слѣдующия походъ. А всичко това било толкова по вече възможно, защото армията на ерцхерцога била на брой по силна и отъ всички най добръ снабдена съ всичко необходимо. За това Тюреннъ и Врангелъ се убѣдили, че въ тѣзи обстоятелства само отъ тѣхното рѣшение може да зависи исхода на цѣлата война въ Германия, и за това рѣшили — да отидатъ право срѣщу неприятеля и или да го атакуватъ, или да дѣйствуватъ наблизю до него, спорѣдъ обстоятелствата. На 5 ноемврий тѣ тръгнали отъ Лауингенъ къмъ Меммингенъ и на другия день се приближили до лагера на неприятелската армия при Кирххаймъ, прикритъ отъ фронта съ блата и тѣснини. Като оставили прѣдъ него 2.000 души конница, тѣ на 7 ноемврий, незабѣлѣзано за неприятеля, тръгнали влѣво къмъ Ландсбергъ, заели въ него моста прѣзъ Лехъ и голѣми магазини, застанали въ тилъ на ерцхерцога и испратили 3.000 души конница къмъ Мюнхенъ. Това много стрѣсно баварския курфюрстъ, възбудило незадоволствието му противъ ерцхерцога и баварскитѣ генерали и му послужило за поводъ наскоро да склучи отдѣленъ миръ. Ерцхерцога билъ принуденъ да отстѣпи, не тѣй лесно, задъ Лехъ между Аугсбургъ и Райнъ, а отъ тамъ съ императорскитѣ войски къмъ Регенсбургъ, като оставилъ баварскитѣ войски въ Бавария. А французскитѣ и шведскитѣ войски стояли до 23 ноемврий на дѣсната страна на Лехъ, а послѣ отишли отъ Ландсбергъ къмъ Меммингенъ и, за по-добро хрѣнение, заели широки квартири, французскитѣ — до Дунава, а шведскитѣ — до Констанското езеро. При това първитѣ заели Тибингенския замъкъ, вторитѣ взели Брагенцъ и Мейнау, но не могли да взематъ Ландау, а Тюреннъ и Врангелъ лично